

RUMENA
BUZSAROVSKA

*Nem
megyek én
sehova*

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2026

www.alexandra.hu • www.moobius.hu
www.europakiado.hu

A MEDÚZA

Szofijának van néhány jó tulajdonsága. Szívesen fogad például vendégeket. Ezenkívül kiváló geológus, de azt mindenki tudja. És tulajdonképpen ennyi.

A férjével, Ivánnal Dunhill Heightsban lakik, ez egy focistanegyed. Iván, éppúgy, mint Szofija, tudós és egyetemi tanár, de kevésbé sikeres. Régész. „Mindketten odavagyunk a földért”, mondta Szofija, amikor megismerkedtünk. „Ő Kos, én pedig Szűz, ha-ha-ha.” Kérdőn néztem rá. „Föld-jegyek, tudod”, magyarázta. Iván társtulajdonosa volt egy családi gyógyszerészeti cégnek is. Ebből lett a Dunhill Heights-i ház.

Szofijának és Ivánnak két gyereke van, ugyanúgy, mint nekünk, csak a mieink kisebbek és lányok. Aznap este a lányaink azt nézték, hogyan készülünk, én és Szimon, a férjem, Ivánhoz és

Szofijához Dunhill Heightsba, egy *Boogie Nights* elnevezéssel meghirdetett tematikus buliba. Én még arra is rászántam magam, hogy egy vintage görkorcsolyát béreljek, de nem mertem fölvenni a lányok előtt. Már így is nyávogtak, mert nem akarták visszaadni a parókáinkat: az enyém hosszú volt és szőke, középen választékkal, Simoné pedig fekete, afro. A fehér, köldökig kivágott kosztümjében egy stricire kellett volna hasonlítania, de nem volt különösebben meggyőző. Mindketten csalódottan álltunk a tükör előtt, de ezt soha nem vallottuk volna be. „Na, egész jók vagyunk”, bátorítottuk egymást. „Vicces lesz”, ismételtgettük. „Doktor Strici”, ugrattam Szimont, noha a fehér mellkasán ágaskodó ritkás szőrszálak ízléstelennek tűntek. És az én virágmintás, harangujjas ruhám is túl rövid volt. Azzal vigasztaltam magam, hogy a görkorcsolyában majd vékonyabbnak fog tűnni a lábam.

Taxit hívtunk, mert tudtuk, hogy inni fogunk. A lányaink visongása csak akkor maradt abba, amikor becsuktuk a taxi ajtaját. „Dunhill Heights 154”, mondtam a taxisnak, és tisztában voltam a negyed jelentőségével. Akaratlanul is fontosabbnak és előkelőbbnek éreztem magam, mint általában, noha elég olcsón festettem a psziche-

delikus ruhácskában. Tudtam, miért él Szofija és Iván ott, ahol: hogy többek legyenek annál, amik. Nincs elég milliójuk, hogy egy normális helyen vegyenek maguknak házat abban a negyedben, a hatalmas villákból álló résznek egészen a szélén élnek – egy szakadék mellett, ahonnan undorító kilátás nyílik az autópályára –, állandó szmogban és alattomos zúgásban.

A villájuk azonban mégis hatalmas. Talán ezért van az, hogy a Szofija és Iván által szervezett bulikon soha nem jelenik meg egyik fiuk sem. Bezárkóznak a palota emeleti részén, ahol több nappali is van, ráadásul ott van még a pince is, amely moziatermként funkcionál. De az is lehet, hogy azért nem jelennek meg, mert kamaszok. Előfordult már, hogy egyikük hangtalanul, mint egy szellem, belopakodott a konyhába, hogy valamit kivegyen a hűtőből. „Az ott Mark?” – a gyerekeknek angol nevük volt. „Nem, szerintem George lesz az. George! Georgie! Hé, George!”, kiabálta Szofija, ha már nyomás alatt volt. De sem Mark, sem George soha nem jött oda köszönni.

Iván fiumei származású, de mintha szerb lenne. Vagy esetleg vegyes házasságból származik, mindenesetre azt mondja magára, hogy „jugo-

szláv”, és a „mi nyelvünkön” akar velünk beszélgetni, noha ezt a nyelvet se Szimon, se én nem érezzük a miénknek. Szofija származása még talányosabb. Azt mondja, Belgrádban született, pedig ez nem igaz. Erre abból jöttünk rá, hogy nem beszéli a „mi nyelvünket”. Folyton angolra vált, noha valószínűleg érti, amikor mi Ivánnal, vagy csak egymással beszélünk. Kedvenc étele a sült köfte. Nemzetközi múltja annyi, hogy több balkáni városban élt. Talán menekült. A fene tudja.

„Elegem van abból, hogy folyton azt kérdezik, honnan jöttem! Nincs ennél nagyobb rasszizmus!”, mondta egyszer, valószínűleg valaki másnak a szavait ismételve. Nem először fordult ez elő. „Mindannyian valahonnan jöttünk!” A körülötte állók bólogattak. „Mi közöd hozzá, milyen az akcentusom?”

„Néha pont így ismerik meg egymást az emberek. Megtanulnak valamit a történelemből, a kultúrából, meg egyébként is, ez jó módja a megismerkedésnek”, mondtam neki ellent akkor, noha néhány Angliában töltött év után magam is elfogadtam ezt az álláspontot. Úgy nézett rám, mint egy jelentéktelen figurára, válasza sem méltatott. Tulajdonképpen akkor kezdett

csak észrevenni, amikor rájött, hogy Szimon felesége vagyok. Amióta megtudta, hogy én is egyetemi tanár vagyok („*Nyelvészet! Ó, egy nyelvi mérnök*”, mondta), már nem fordított nekem hátat, ha egy társaságban találkoztunk.

Késésben voltunk, mert én, de lehet, hogy Szimon is, valahol titokban nem is akartunk elmenni ebbe a tematikus buliba, de oly sok, Angliában eltöltött év után se sikerült a barátokat illetően tisztességes választékra szert tennünk. Egyébként is, az előző két tematikus buli, amelyre meghívtak bennünket, amióta beköltöztek a kastélyba, igazi fiaskó volt. Az első témája az ABBA volt. Björnnek és Agnetának öltöztünk. A másik két meghívott pár – noha azt hittük, többen leszünk – is Björnnek és Agnetának öltözött. Az egyik nappaliban ültünk, az ABBA-t hallgattuk és kukoricacsipszet rágcsáltunk néhány bolti szósszal. Szofija a kedvencét készítette – sült köftét. Sangriát és margaritákat ittunk, amelyeket az önmagát koktélmesternek kikiáltó Iván készített, és aki minden alkalommal a szánkat kezdte el nézni, amikor fölemeltük a poharunkat, és várta a dicséretet. Amikor már alaposan berúgott, közölte, hogy most pedig karaoke következik. Senki nem akart énekel-

ni, csak Szimon tétovázott, mert Szofija azt mondta, a férjemnek „el kell lazulnia”. „Énekeljek?”, kérdezte tőlem. „Ahogy akarod”, válaszoltam, és ez tulajdonképpen annyit jelentett: „ne”. Ebben sikerült fölülkerekednem, mert Szimon végül nem lépett föl, de azért Iván magához ragadta a mikrofont, és vagy fél óra hosszat ABBA-számokat énekelt nekünk, a „Mamma Mia!”, a „Fernando” és a „Take a Chance on Me” kétszer is sorra került. A „Take a Chance on Me” előadásához Szofija is hozzájárult, kiment Iván mellé a pódiumra – a hatalmas tévé előtti üres térre – és riszálta magát, a klipben látható koreográfiát utánozva. „Örület, milyen jók vagyunk!”, kiabálta, amikor zihálva visszaült a helyére, Iván pedig elment hugyozni. „Tisztára bolond vagyok!”, ismételte, mi pedig egymást biztattuk. „Nem vagyunk normálisak!”, nevetünk és vedeltük a margaritákat. Az olcsó parókák alatt fénylett a homlokunk az izzadságtól.

A két párral, akikkel ABBA-t játszottunk, Szofija és Iván következő tematikus buliján is találkoztunk, amely *Honolulu* néven futott. A július elejére meghirdetett buli elektronikus meghívójához csatolva fotókat is kaptunk (rikító, nagy virágos bermudákról, ruhácskákról és ingekről),

mintegy ötletként, hogyan kéne festenünk. Az udvarban fogadtak bennünket, egy virágokkal díszített kapun kellett áthaladnunk. „Aloha”, kiabálta Szofija, és tarka műanyag virágkoszorúkat akasztott a nyakunkba, nekem pedig egy türkizszínűt is a fejemre. Minden nő – ezúttal talán hét pár jött el – egyformán nézett ki. Papírlampionok voltak szerteszét a kertben – a földön és a faágakon –, bennük gyertyák pislácoltak. Halk zene szólt, mely az emberek többségét a tengerpartra és Hawaiiira emlékeztette. Ha nem lett volna annyira nedves és hideg idő, talán még kellemesnek is lett volna mondható a hangulat. És persze ha nem hallatszott volna folyamatosan az autópálya zaja. Ismét Iván híres margaritája és sangria közül lehetett választani. Sejthetük volna, hogy amikor már eleget ivott, ugyanaz a forgatókönyv kerül majd elő: recsegett a hangszóró, Iván hangját hallottuk, ahogy mikrofonpróbát tart *(egy-kettő, egy kettő)* és közli velünk, hogy elérkezett az est fénypontja – karaokebemutató következik. „Kezdetnek én elénekelek valamit, hogy egy kicsit ellazuljunk”, mondta, és egy korábbi YouTube-slágert indított el, az „Over the Rainbow”-t, amelyet egy kövér hawaii férfi énekelt, aki időközben meg is halt.

Őszintén szólva, Ivánnak volt hallása. Nem énekelt kétségbeejtően fals hangon, tudta, hol kell belépni a frázisba, és hogyan kell lekerekíteni. De ez nem jelentette azt, hogy élvezetes lett volna az előadása, egyenetlen és torz volt a hang, nem volt túl meggyőző a hangszíne, az egész előadasmódja nem volt sem eredeti, sem minőségi, csak az érdemtelen öntömjenezés sodorta őt előre. Szofija kituszkolt minket egészen a „színpad” – egy papírlámpákkal övezett tisztás – széléig, és arra kényszerített bennünket, hogy körülálljuk az éneklő Ivánt. A „Honolulu Lulu”-val folytatta – mindenki tvisztelni kezdett, volt, aki a cipőjéből is kibújt, hogy mezítláb csúszkálhasson a vizes fűvön –, majd a „Surfing USA” következett. Noha én is kivettem a részem az őrjöngésből, és nagyon igyekeztem jól érezni magam, úgy éreztem, elfáradtam, és muszáj kivonni magam, ezért hátramentem az asztalig, ahol az italok és a ropogtatnivalók álltak. Megálltam az asztal mellett, egy darab csipszet belemártottam a guacamoléba. Aztán még egyet. Néztem a guacamolét, hallgattam a mikrofonba ordító Ivánt és a körülötte ordító többieket (u-huu!). Megnyugtató a szósz színe és textúrája, a csipsz fülemben pattogó hangjára kon-

centráltam. Valami láthatatlan dolog esett a szószba, és mélyedést ütött a felületén. Esőcseppek, jöttem rá, amikor egy az arcomra esett – hamarosan puskagolyóként kopogtak az asztalon. A lampionok egyenként kialudtak, de a vendégek folytatták a táncot. Szofija is erre biztatta őket: levette a cipőjét és körbe-körbe forgott, arcát az ég felé emelve. *Freedom!*, kiáltotta valaki a hirtelen beállt csöndben, közben Iván elkezdte behor-dani a fölszerelést egy tető alá. Egy YouTube-reklám szólalt meg, majd George Michael egy száma. A férjem is mezítláb táncolt a hideg esőben. *There's something deep inside of me, there's someone else I've got to be*, kiabálta lelkesen, behunyt szemmel, megrogyó térdekkel. Levette nyakából a tarka füzért és megforgatta a feje fölött: *Freedom, Freedom*, énekelte mindenki teli torokból. Egy nagy csöpp gyűlt lassan össze az orrom hegyén. Amikor leesett, bementem a nappaliba és leültem az egyik heverőre. Nem élvezhettem sokáig a magányt. Az eső már az ablaküvegen is kopogott, odakint elhaltak a hangok. Már bentről hallatszott a zshivaj. Kezében poharával betódult a sok ázott bulizó. Szimon is velük volt. Virágmintás inge a testére tapadt, kirajzolódott lógó mellének vonala. „Te reszketsz”,

mondta és megsimogatta az arcom. „Máris indulunk”, mondta, de csak sűrű bocsánatkérések és Szofijával meg Ivánnal való hosszas huzavona után sikerült elindulnunk – mindenáron száraz ruhát akartak rám adni és lefektetni a vendégszobáik egyikében. Szótlanul ültünk a taxiban. Szorítottuk egymás kezét.

Ugyanígy éreztem magam, amikor nyár végén a *Boogie Nights* buliba tartottunk. A taxiban is viseltük a parókákat, noha még nem lett volna muszáj, és ahogy ismét egymás kezét fogtuk, izzadt a tenyerünk. Akartam mondani Szimonnak, hogy nincs kedvem Szofijához és Ivánhoz menni. De nem szólaltam meg. Nincs túl sok barátunk ebben a városban. Nem, *túl sokról* szó sincs. *Nincs* barátunk ebben a városban.

Abbéli igyekezetünkben, hogy barátokra tegyünk szert, egyszer mi is meghívtuk Szofiját és Ivánt „kávéra és sütire”. Palacsintát sütöttem, Szofija ötöt megevett belőle. Egész este Szimonnal beszélgetett, munkahelyi ügyekről. Szimon odavolt Szofija kutatásaiért és utazásaiért, Szofija pedig csak úgy Szimonért, mindenestül. Volt köztük valami szakmai kapcsolat, amelyben én fölöslegesnek bizonyultam. Akárcsak Iván.

Amikor odaértünk a Dunhill Heights-i kastélyba, illatozott a köfte, és a buli már nagyban tartott. Ahogy beléptünk, láttuk, hogy Szofija már részeg. Így megengedhette magának, hogy mérges legyen a férjemre, mintegy mindenkinek demonstrálva, mennyire közel állnak egymáshoz.

„Túl sokat késtetek! Szégyen!”, mondta Simonnak már az ajtóban, és alaposan megrázta a karját. „Tudjátok, milyen régóta elkezdődött a buli?!” A szája fehérre volt rúzsosva, térdig érő fehér csizmát és ezüst ruhát viselt. A haját profi fodrász tupírozta magasra. Testi adottságaihoz képest jól nézett ki.

„Igen, tudjuk, elnézést kérünk”, próbáltam beleavatkozni a kettejük közti nexusba, de Szofija csak rám meredt üres tekintettel, és ismét Simon felé fordult. „Nagyon kicsípted magad, hadd nézzelek!”, lépett hátra két lépést és végigmérte. Hangos csókot nyomott összeillesztett ujjhegyeire. Rám csak egy pillantást vetett, és fölemelte a hüvelykujját. Elindultunk a földszinten levő központi nappali felé, ahonnan halk, hetvenes évekbeli diszkózene szűrődött ki. Tucatnyi ember álldogált szétszóródva, ittak – természetesen sangriát és margaritát – és beszélgettek.

Volt, akit ismertem az *ABBA*- és a *Honolulu*-bulikból. Egy szűk, lila kezeslábast, fekete inget, és sárga üveges rendőrnapszemüveget viselő ember állt elénk, dús fekete bajsza volt. „Hello”, mondtam. Margaritákat tartott a két kezében.

„Mi az, már meg sem ismertek?”, kérdezte Iván „a mi nyelvünkön” és színpadiasan körbefordult, a fenekét riszálva. „Isten hozott benneteket!”, kiáltotta, és a kezünkbe nyomott egy-egy margaritát, Szofija pedig buzgón integetett valakiknek, hogy jöjjenek oda hozzánk. A szoba túl-só felén álldogáltak és nem volt rajtuk jelmez.

„Hadd mutassam be önöket egymásnak”, mondta Szofija. „Az úr Rockland professzor, a neolitikum szakértője, biztosan hallottak már róla.” Lekezeltünk. „A hölgy pedig a neves történész, Claire Jenkins. Őt is minden bizonnyal ismerik.”

„Természetesen, természetesen. Nagyon örülünk”, bólogatott Szimon. Elfelejtette, hogy egy csillámporos kezeslábasban van.

„Az úr pedig”, folytatta Szofija, egy kicsit előretolva Szimont, „Simon Popov professzor, az egyik legnevesebb európai entomológus.”

Rockland úr és Jenkins asszony elégedetten bólogatott.